

הקוף והסרטן

אגדה יפנית

יום אחד הלך לו קוף עם גלעין אפרסמון
ביד, כשבדרך פגש את סרטן שכנו מגלגל

כדור אורז. הקוף היה רעב מאוד
ולכן הציע לסרטן לתת לו את
הגלעין תמורת כדור האורז.
לסרטן לא נראו חילופים אלה
וסירב תחילה. אבל הקוף החכם
אמר לו "אם תאכל את האורז לא
יישאר לך יותר כלום, אבל אם
תשים את הגלעין באדמה הוא
יצמח לעץ אפרסמון ויהיה לך אז
מקור לא-נדלה של פירות." זה
שכנע את הסרטן והוא נתן לקוף
את כדור האורז.

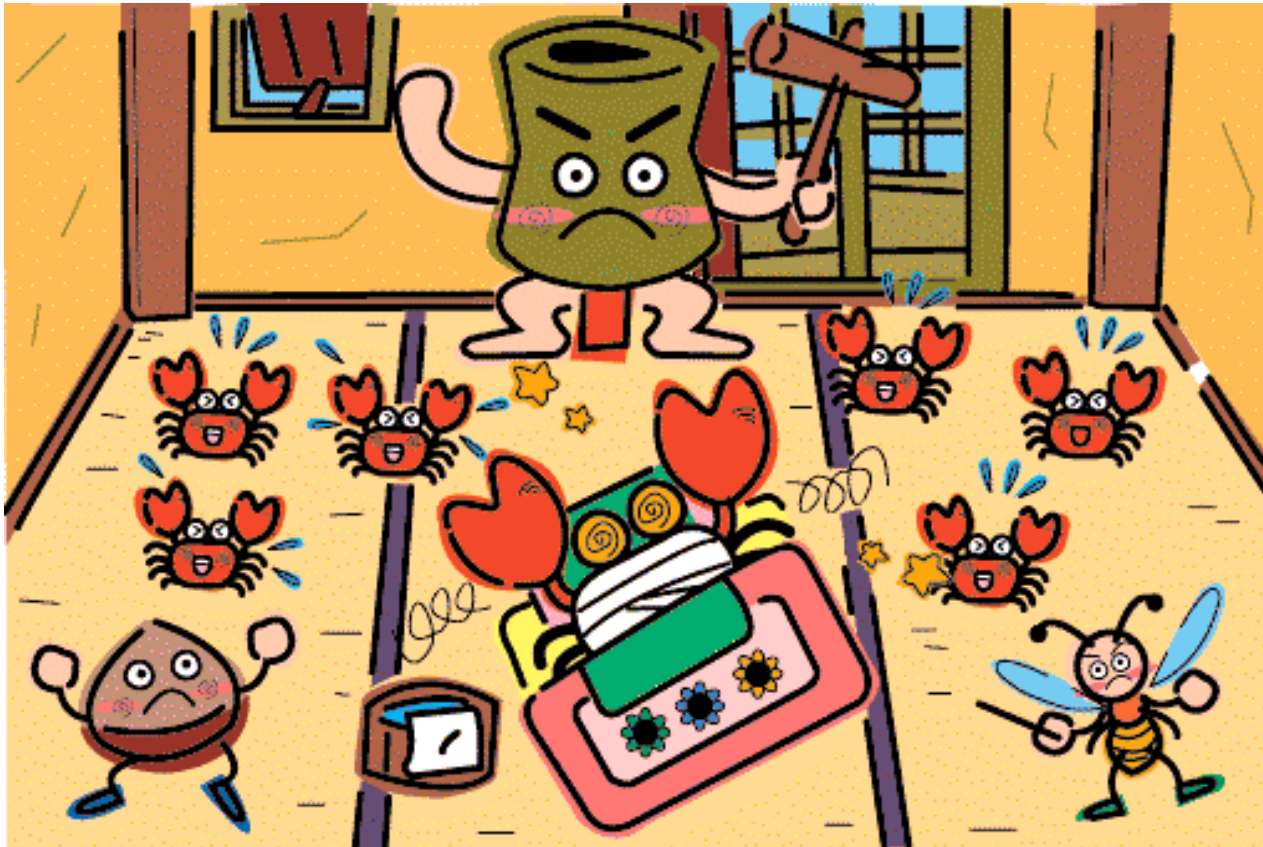
את הגלעין שם הסרטן באדמה,
בפינת גינתו. הוא השקה אותו כל יום
ותוך כדי כך איים עליו "אם לא תנבט
מהר, אחפור אתך חזרה עם המעדר
שלי!" הגלעין נבהל ונבט מהר.

אז אמר הסרטן "אם לא תגדל מהר,
אחתוך אתך עם הצבת שלי."
הנבט המבוהל התחיל לגדול מהר
ובקרוב היה לעץ יפה.
בסוף איים עליו הסרטן "תניב מהר
הרבה פרי. אחרת אכרות אתך."
ואכן פרי רב הופיע על העץ.
האפרסמונים האדימו בסתיו. הקוף
שראה זאת, עלה על העץ והתחיל
לאכול את הפרי הבשל ביותר.
הסרטן לא יכול היה לטפס על העץ
ולכן ביקש מהקוף שיוריד לו פירות
אחדים.

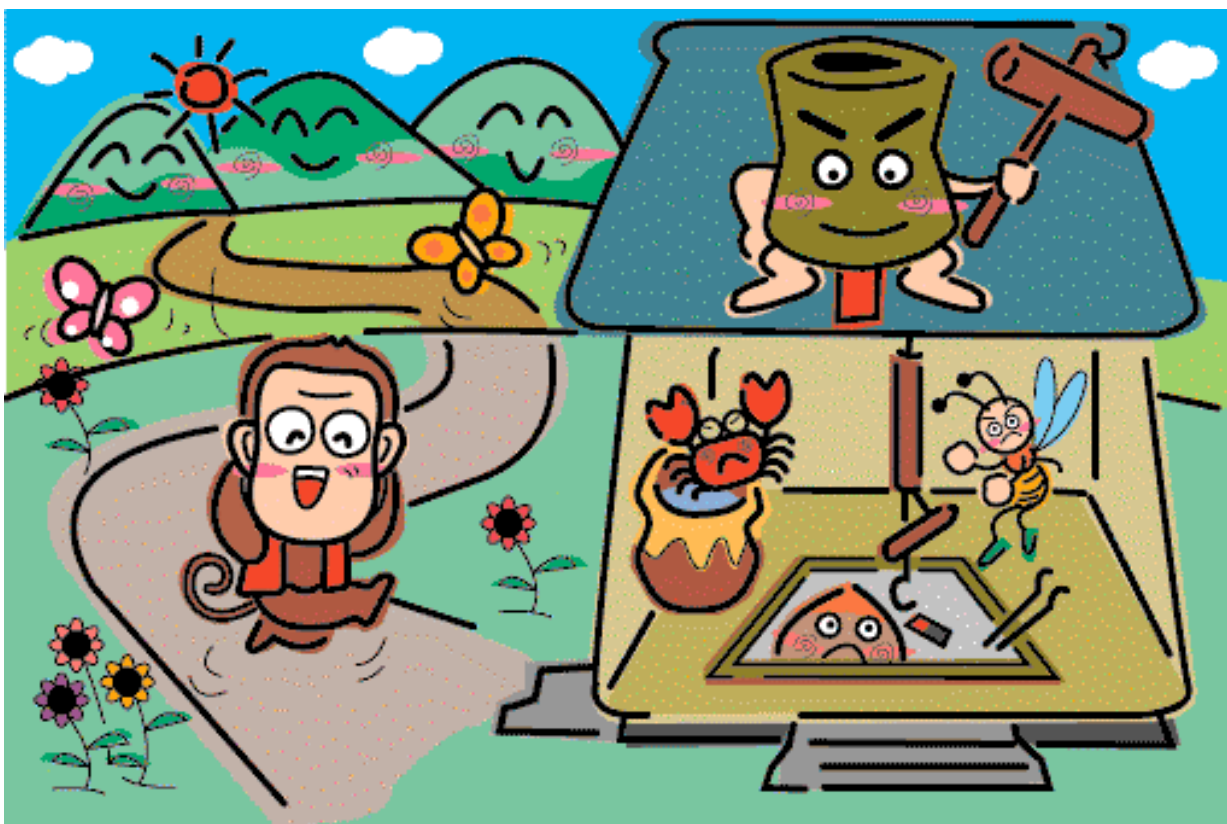
"וודא!!!" אמר הקוף וזרק על

הסרטן אפרסמון ירוק וקשה. הסרטן נפגע
ושכב ימים רבים במיטה.

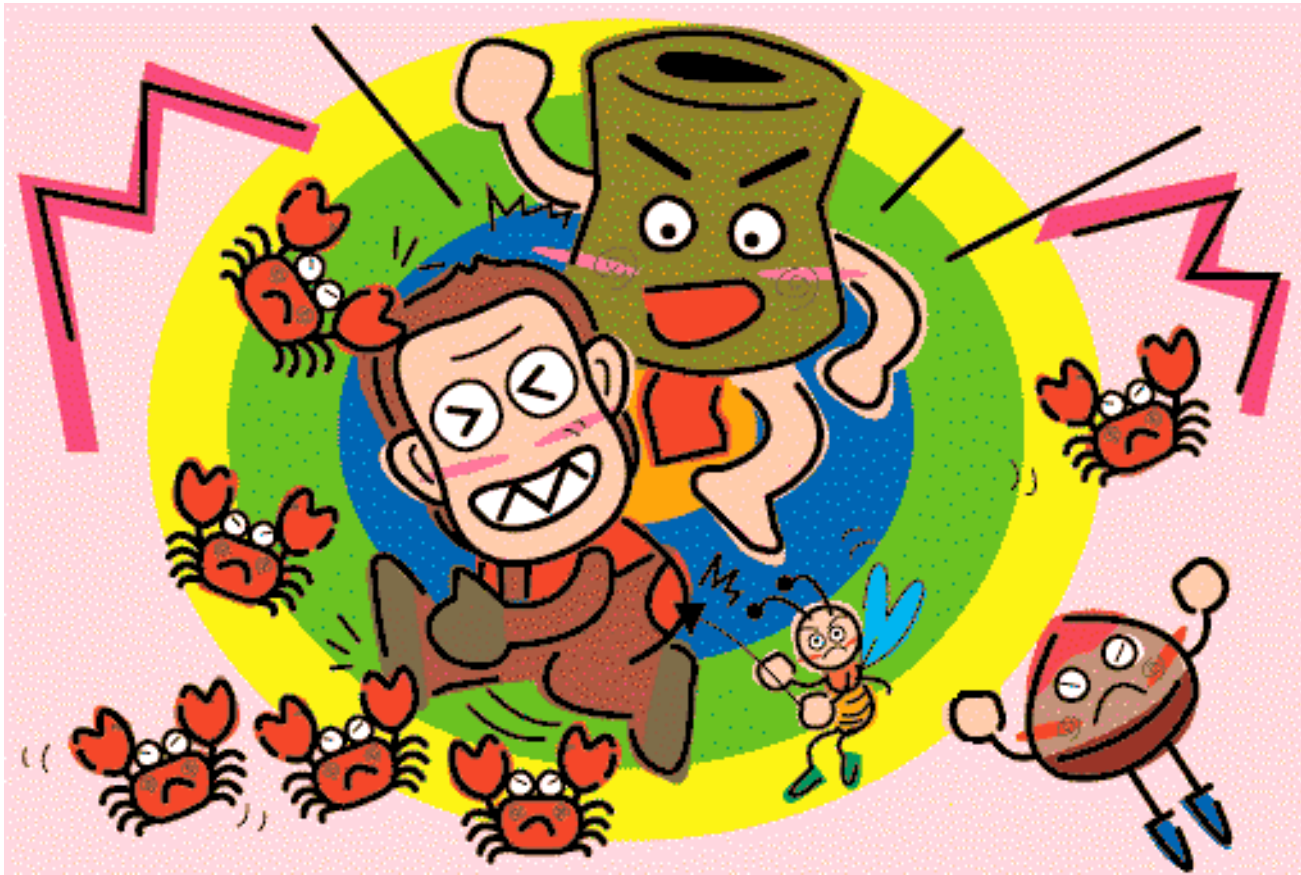

הסרטנים הקטנים דאגו מאוד
לאבא שלהם והם בכו ימים
שלמים.
בבית הסרטן גרו גם ידיו,
דבורה, ערמון, מחט תפירה
ומכתש אבן, והם החליטו לעזור
לסרטנים הקטנים להתנקם בקוף.

הם באו אל הקוף כשזה לא היה בבית והפעילו את תוכניתם. הערמון הסתתר בתוך העפר שבאח, הסרטנים הקטנים נכנסו לקערת מים שבמטבח, הדבורה הסתתרה בדלי עם בצק סויה, המחט נכנסה למיטה של הקוף והמכתש התיישב מעל דלת הבית. ואז חיכו לחזרתו של הקוף.

הקוף חזר בערב. "קר כל כך היום" אמר והדליק אש באח. מיד הערמון התנפח והתפוצץ, וגרם לכוויות בידו של הקוף. בצעקת כאב רץ הקוף למטבח ושם את ידו בקערה מים. לזה חיכו הסרטנים הקטנים, שמיד התחילו לצבות אותו בצבתותיהם. הקוף הוציא את ידו ורצה לשים עליה את בצק סויה הקריר ואז קיבל עקיצות מהדבורה. בלית ברירה הקוף עזב את הכל ונשכב במיטה, ושם דקרה לו המחט המוסתרת בין השמיכות. בצעקות "אוווך.. אוווך..." רץ הקוף החוצה ובדלת נפל עליו מכתש האבן והכה לו בראש. הקוף חבול ופצוע קרא "די! די!", לא אעשה יותר תעלולים לסרטן שכני!"